

DOET
MIJ
MAAR
ROTTERDAM

HANS VAN WILLIGENBURG

BBNC UITGEVERS
ROTTERDAM, 2010

INHOUD

Rotterdam	7
Voorwoord	9
Het Brienoord-moment	11
Bangeriken	13
Tot het allerlaatste einde	15
Martelmethode	18
De burgemeester kan het niet	21
Hoe leuk zijn leuke mensen?	23
U bent dom en initiatiefloos	25
Arm Sparta	27
Coolsingel voor buitenlanders	31
Turk naast de dansvloer	33
Buk ziet het scherp	35
Waar zitten u en ik naar te kijken?	37
Iets met traanvocht in het Vroesenpark	39
Dwalen door Donner	41
Afluisteren in de metro	43
Naakt!	46
Schateren om Riek Bakker	48
De knusse klasse	51
Hippe horeca	53
Persuitje	55
Bellen met Feyenoord (1)	57
Waakzaam, waakzamer, waakzaamst	60
Hiep! hiep! harteloos	62
Waar ik in geloof? In Ed	64
Nieuw Rotterdam	66
Bellen met Feyenoord (2)	69
Het einde van de partygoeroe	73
De Maasstedelijke poëtica	77

Hilversum??? Lutjebroek!!!	79
Vippen tijdens ABN AMRO	81
Piep in de bieb	83
Oooo beee er(g)	85
Deelder spreekt niet	87
Allo's die weten wat ze willen...	90
Den Blijker geeft gas	92
De Bult	95
Duwt Rotterdam je naar Ibiza?	98
Gebeld worden door Feyenoord	100
Dwang is lekker	102
De kunst van het verdwijnen	104
Zenden op Zuid	107
Veiligheidsrisico	111
Geniet van de benzinedampen	113
Het loosuurtje	115
Baasje Been	119
Slapen na de kernbom	121
De troon	124
Het verdwaalde boorplatform	127
Bouwwoede	129
Bedelen in het stadhuis	132
Geld, Chinezen & geen gezeur	134
De stoerpandetest	136
Twee marsen	138
Het grotemannenbal	141
Ben ik zo'n gek die bomen omhelst?	143
De witte droom	145
Ouderliefde	148
Twitteren met @Kriens	151
De apparatsjike van jongerenhoofdstad	153
Going down, going down	157

ROTTERDAM

hier zie je niets dat rijmt
hier trek je nul conclusies
hier loop je nergens heen
hier klopt niets als een bus
hier glipt het door je fikken
hier toetert het op je af
hier toetert het net zo hard voorbij
hier word je constant overschaduwd

figurant
die indruk wil maken

door een koortsige metropool
vol reuzen rookpluimen en drillboren
die geen oren heeft naar een gedachte gebaar of advies
met aan het eind

een krul
of
een punt

uit: *Objectief verzuipen*, 2008

COOLSINGEL VOOR BUITENLANDERS

Over een wonderbaarlijke hindernisbaan voor de zintuigen

- 1) Niet schrikken. Dit is onze belangrijkste promenade. Concentreer u op de brede verkeersader en probeer de statige gebouwen van de Champs Elyseés erbij te denken. Dat is de beste methode om maximaal een paar seconden in de waan te verkeren dat u in een wereldstad bent beland.
- 2) Als u vanaf het Hofplein komt en aan de stadhuiszijde onze belangrijkste promenade wilt gaan verkennen, verdient het aanbeveling gedurende één minuut flink door te stappen en uw ogen en neusgaten te bedekken. Zo vermijdt u de confrontatie met enkele eettentjes, die in andere steden keurig netjes in bedompte steegjes zijn gehuisvest, maar die in Rotterdam hun goedkope snacks en dito geuren vrijelijk over de Coolsingel mogen uitwasemen.
- 3) Probeer niet toe te geven aan de gedachte dat enkele verdwaalde voetbalkantines door een megazware legerhelikopter aan de flanken van de Coolsingel zijn gedropt. Schaf een nieuwerwets bioscoopbrilletje aan dat dwars door lelijke bakstenen gebouwen heen kijkt en u heeft een redelijke kans dat u zonder een gevoel van totale desillusie De Bijenkorf bereikt.

- 4) Hang zo lang mogelijk over de balustrade boven de Koopgoot. Kijk naar beneden en vergaap u aan het winkelend publiek. Doe niet moeilijk over de eenzijdige samenstelling van de plastic tasjes dat het bij zich draagt; elk volk heeft recht op zijn eigen afgoden, dus is er niks mis met H&M, V&D, Hema, Blokker en Bart Smit. Elke seconde dat u langer omlaag blijft kijken, vermijdt u oogcontact met de Coolsingel. Pure winst!
- 5) Een bezoek rond kersttijd en na invallende duisternis verdient krachtig aanbeveling. Uw ogen worden als magneetjes naar de feestverlichting getrokken, zodat de rest minder opvalt.
- 6) Bedenk dat niet iedereen een winnaar kan zijn. Zo is het ook met steden. Leg een denkbeeldige arm rond de schouders van Rotterdam en spreek, als het in u zit, een paar troostende woorden uit over de Coolsingel. Bedankt voor uw tact en inlevingsvermogen!

NAAKT!

*Over de wenselijkheid van een uitgekleed
Rotterdam*

Rotterdam schijnt altijd een verhaal nodig te hebben. De stad zelf is kennelijk niet leuk en aantrekkelijk genoeg om leuke en aantrekkelijke mensen te lokken. Dus wat halen we al jaren van stal? Slogans. Lawaai. Verkleedpartijen. Rotterdam mag Rotterdam niet zijn. Er dienen F1-bolides door onze straten te knetteren. Er dienen praalwagens over onze Coolsingel te daveren. Er dienen nieuwe torens voor onze snufferd omhoog te schieten. Er dienen wereldwijde sportspektakels in onze stadions los te barsten. Er dienen jaarlijks tientallen speelfilms in het zicht van onze skyline gemaakt te worden. En waarom? Uit angst voor een Rotterdam dat gewoonweg Rotterdam is.

Deze miljoenen verslindende circusact noemen ze tegenwoordig *city marketing*. Het is een religie die gelooft dat wanneer je de lekkerst ruikende drol naar jouw stad weet te halen, de beloning is dat je *on top of mind* (boven aan het lijstje) bij invloedrijke zakenlieden, politici en trendy toeristen komt te staan. En als dat onverhoopt niet lukt, bellen die *city marketeers* gewoon hun vriendjes op (zakenmensen, politici, *big spenders*) en vragen hen even een 'goed woordje' te doen voor Rotterdam. Om vervol-

gens met prachtige imagorapporten in de hand weer nieuwe, peperdure drollen aan de stad te verkopen.

Ik weet het. Rotterdam heeft een zetje nodig. Als je in een gezelschap van niet-Rotterdammers zegt dat je in Rotterdam woont of werkt, ontvang je meewarige blikken. De verleiding is dan groot om een lofzang op de havenstad af te gaan steken en tegen de verdrukking in de zegeningen op te sommen. Maar in die verdediging zit de nederlaag nou juist ingebakken! Voor je het weet ben je zelf een bezopen city marketeer! En sta je iets te gekunsteld, als een pratende reclamezuil, te beweren dat Rotterdam het 'helemaal' is of gaat worden. Het overschreeuwen van een verdenking is nog erger dan de verdenking zelf.

Hoe moet het dan wel? In de nieuwe economie van razendsnel internet, hypes, events, megaparty's, kicks en vet coole *thrills*, moet een stad toch zeker herrie maken om erbij te horen? Ik zeg: nee. Waarom doen als de rest? 'Echt' is de nieuwe trend. Rotterdam zonder poespas. Naakt!

DEELDER SPREEKT NIET

Over de verrijkende werking van een armzalig interview

Rotterdam heeft een prachtig icoon. Een man waarbij je je wel drie keer bedenkt voordat je iets tegen hem gaat zeggen. Een man die een onzichtbare isolatiewand met zich meedraagt. Of hij nu aan een drankje nipt, aan de leestafel over een krant gebogen zit of zomaar naast een kapstok wat voor zich uit staart, er is steeds die ene handeling die hij geheel onbewust op afstand lijkt te houden: dat je hem aanspreekt. Zijn onveranderlijke verschijning – in zwart pak, met zonnebril en een consequent uitdrukingsloze uitdrukking op zijn gezicht – doet je, al ruim voor je op het idee komt hem aan te spreken, volkomen in het niets tasten over waar je met hem een eventueel gesprek over zou moeten aanknopen. Politiek, muziek, voetbal, kleding, files; het zijn laagdrempelige onderwerpen waarmee je het ijs tegenover wildvreemden normaliter snel kunt breken. Maar zodra je hem ziet, laat je het wel uit je hoofd erover te beginnen. Op de een of andere manier lijkt hij zijn blik al voortdurend te hebben gericht op het zwarte gat waar wij allen, aan het einde van de rit, in zullen verdwijnen. Het zwarte gat waar hij onbewogen in lijkt te staren en waar alle dagelijkse besognes, voe-

ding van onze gesprekken, geen enkele rol meer speelt (dit ietwat macabere aura schijnt verband te houden met het gebruik van geestverruimende middelen). Met het zwarte pak en de dito bril geeft hij in mijn ogen het subtiele signaal af dat hij vertrouwd is met dat gevreesde gat. Van hem is dan ook het visionaire inzicht dat de dood de grootste democraat is.

O ja, hij is een beroemde dichter. Misschien wel de beroemdste dichter van ons land. Dat komt er dan nog bovenop: de schrik dat jullie niet worden gescheiden door een televisiescherm, maar dat hij uit dezelfde zuurstofvoorraad put als jij. En dan dat sikje er nog bij. Dat zwarte, stekelige, Italiaans aandoende sikje. Dat maakt het er ook niet makkelijker op. Zodra mijn ogen op dat sikje vallen, heb ik het idee dat al het in hem opgekropte venijn in dat sikje zit samengebald. En dat het sikje via een veelgebruikte hotline rechtstreeks in verbinding staat met zijn hersencentrum: het donkere gebied waar zijn sarcastische dichtregels worden geformeerd. Aangezien ik niet in staat ben het sikje na het eenmaal in het vizier te hebben gekregen weer ‘weg te denken’, is elke toenaderingspoging gedoemd te mislukken. En dat is prima. Waarom zou er in de stad niet één iemand mogen zijn waar je op voorhand voor terugdeinst? Zou iedereen aanspreekbaar moeten zijn? Zou iedereen aan de mentale slijtage van het dagelijkse gesprek kapot moeten gaan? Nee toch? Het is juist mooi wanneer één iemand zich volstrekt onaantastbaar, als in een andere dimensie, door de menigte beweegt!

Maar dan... Op een grijze dag waggel ik naar mijn bussenbus, trek de papieren wirwar uit de klep en vind er een huis-aan-huis-glossy tussen. ‘Interview Deelder!’ kopt de voorkant. Ik trek het blad uit het cellofaantje, plof neer in de bank en blader naar de juiste pagina, alwaar een prominente foto alle stijlkenmerken van de dichter schaamte-

loos uitvent. Ik begin te lezen. Alle woorden die ik in het echt nooit uit hem heb durven trekken, staan nu keurig in kolommetjes onder elkaar. Wat ik lees, wekt toenemende bevreemding. Hij had nog meer erkenning gewild. Meer literaire prijzen. Hij is diverse keren belazerd. En wie denkt dat hij straks een gerieflijk pensioen geniet, heeft het ook mis. Hij moet in achterafzaaltjes doorbikkelen voor zijn geld. Het is, kortom, alsof ik met de klagende buurman sta te keuvelen, slechts gescheiden door een tuinhek, en hij amicaal leegloopt over de tegenvallers in zijn leven. Tot en met het goedkope flesje AH-wijn dat hij dertien jaar geleden in Terneuzen van de culturele kring heeft meegekregen.

Ik kan nu natuurlijk gaan zeuren over het dramatisch uiteenvallen van een ideaalbeeld, maar ik kies, welbewust, voor een andere aanpak: tevreden vaststellen dat het interview in de glossy mijn angstpalet verder heeft verrijkt! Als ik hem nu tegenkom, ben ik niet alleen meer bang om hem aan te spreken, maar vrees ik nu ook het moment dat hij tegen mij begint aan te praten over de magere eindbalans van het dichterschap en of ik geld wil doneren voor een nieuwe ingreep in zijn gammele gebit.